

Отиски-самотиски

ГАЛЬМА ПЕРШОСТІ.
ЗАКОНОМАРНИСТЬ.
ДЕМОГРАФІЧНА КРИГА.
КАЛИМОВА ДОРІЖКА.

Василь МОМОТЮК.
Чернівецька обл.

Запитаңнячка

• Цікаво, а хто сильніший: па-
ра звичайних психологів чи
один парапсихолог?
• А якщо шило в сідниці, то це
до хірурга, невропатолога чи до
проктолога?

Маленькі хитроці

Щоб легше було прокидатися вранці,
запровадьте для себе «Правило 10 хви-
лин». А саме: щовечора встановлюйте
вранішній дзвінок на десять хвилин рани-
ше. Таким чином, через тиждень ви будете
прокидатися на цілу годину раніше.

Мал. Ігоря ЄЛИСТРАТОВА.

• ГУМОРЕСКА

КОМПРОМАТ

ТІЛЬКИ-НО почало смеркати, аж баба Настя на порозі.

– Чуеш, Маріє, – хвалиться сусідці, – було, було, а такого ще не було!

– Пенсію за три місяці наперед виплатили чи що? – лукаво зирнула на неї Марія, витираючи руки фартушом. – Бо, бачу, ти вся аж світишся. І електрики не треба. Почекай, я світло в хаті вимкну...

– Тобі смішки, а тут діло серйозне, – вмовившись на ослоні, не вгавала Настя. – Тут таке, що й справді, як каже мій середульший внук, «йокалемене»!

– Тю на тебе! – удавано відсахнулася господиня. – Надивилася на старості літ жавів у телевізорі і верзеш якусь маячню проти ночі.

– Зачекай, що ти скажеш, як дізнаешся!

І баба Настя почала розповідати...

– Зранку я, значить, лише встигла Рябка прив'язати і курей відчинити, як біля двору спинилася машина. Така довга, чорна і лисуча, як новенький лакований черевик. Виліз із неї нівроку пикатий пузань у гарному костюмі і йде до двору, як до себе додому. І великий букет поперед себе несе. «Тут, – питає, – живе Вовчик Настя Василівна?» – «Аякже, – кажу, – тутечки. Оце я і є. А ви, звиняйте, часом не свататися з квітами приїхали? Так запізнилися...» Від мого жарту пикатий аж скривився.

«Ні, бабо. Діло до вас маю. Давайте знайомитися. Я – народний депутат такий-то». Еге, думаю, дурить. Хіба я не знаю, що депутати і кроку не ступлять без водія, помічників та охоронців? А цей один, як палець. Може, загубився?

– Мо' напився, що й не збагне, де опинився? – не витримала заінтригована баба Марія. – Пам'ятаю, під час виборів один із кандидатів ледве у мій колодязь не шубовснув. Таки встигли за ноги вхопити, а то б жаба цицьки дала...

– Зачекай, а то я забуду! – перебила баба Настя сусідку. – Ага... «А документи є? – питаю, а сама вже думаю, як би його швидше Рябка від'язати. «Є», – дістає із кишені книжечку. Заглядаю, як сорока в кістку, – точно депутат. «А що, – кажу, – мабуть, дострокові вибори будуть?» «Та ні, – нарешті посміхнувся й він. –

По-перше, оце вам, – дає мені букет, – А по-друге, слухайте сюди». І заходився розказувати. Мовляв, його партія тепер буде виконувати накази своїх виборців. Щоб не казали, що вони тільки обіцяти мастаки, а справді слуги народу. «Ану показуйте, що тут вам робити. Можу город скопати чи що...» – серйозно пропонує. Дивлюсь, ніби й не п'яний. Та й ранувато ще. Однак щось мені мало віриться...

– Та ломаку б узяла – і з двору цього слугу!

– Ломакою я завжди б встигла. А тут таке діло... «Город, – кажу, – трохи почекає. Для мужських рук робота і в дворі знайдеться. Он дах на сарайчику треба підлатати і паркан підірвати. Та й будку собаці пора полагодити. Бо вже мій Рябло, бідолаха, майже як отой бомж». – «Сарай так сарай, паркан так паркан, – погоджується депутат. – Тільки ви, бабо, не дуже комусь розповідайте про мене, бо це поки що секрет нашої партії». – «Не буду, – заспокоюю його, – йди роби діло».

Пішов, швиденько перевдягнувся у такий-сякий одяг, що із собою привіз, і взявся за роботу. Виліз на дах сарайчика і загепав молотком. Правда, із незвички спершу влучав по пальцях і сичав, як гусак. Але нічого. Призвичаївся і відремонтував. А з тим взявся за паркан і саяк-так вирівняв. Полагодив і собачу будку. А тоді знову своєї: «Давайте город скопаю». Диви, який землекоп, думаю собі, а волос кажу: «Раз руки лопати просять, підірвняй мені яму для буряків, а тоді вже за город берися». Бачу, очі в нього заблищали, як наче я йому хтозна-що запропонувала, майже побіг до бурякової ями. А потім і до городу допався. Хе-кає, сопе, піт із нього струмить, а він вергає ту землю й вергає...

– А ти й повірила! – сплеснула руками баба Марія. – Які там накази виборців?! То вони в парламенті так з ума сходять: аби схуднути, на всіляких дістах сидять та фізичною роботою займаються. Ото й до тебе такий забрів.

– Дай уже доказати! Отож копає він і копає. Навіть перепочити забуває. Щось там сьорбнув із термоса і далі наліг на лопату. Пропонувала

під'їсти, так навідріз відмовився. Ну, копай, копай...

Город закінчився, а депутат так розійшовся, що навіть трохи на твій город вліз. Ледве спинила. «Що, оце все?» – розчаровано питає. «Є, – кажу, – ще в мене клаптик під гарбузи, але він отамечки, аж біля річки. Показати дорогу?» Та він чогось скис: «Ні, то вже якось іншим разом». Походив ще городом хвилину десять – любувався своєю роботою, а тоді перевдягнувся, у машину – і тільки смуга за ним лягла. Навіть не попрощався. Може, образився? Бо треба ж було хоч гривень двадцять дати за труди...

– Я б йому дала! Ти що, забула, яка в нього платня? Та він за день отримувє, скільки ти за півроку! – вигукнула обурена баба Марія.

– Ти слухай далі, – зітнула баба Настя. – Це ж не все. Бо надвечір нагодився ще один гість. І хто б ти думала? Сільський голова. Зайшов і з порога: «А хто це вас сьогодні провідував?» Біс його зна, що казати. «Та, – відповідаю, – мій двір, мій гість... А що?» – «О! – підняв він палець догори. – Правильно кажете». А далі розповів, тільки ж ти нікому-нікому, ось що. Вони у парламенті справді казяться бозна-як. Ото мого гостя й піддурили. Підказали, що його недруги на моему городі зарили якийсь на нього корп... копр... тьху!.. копр-мат. Я, звісно, розгнівалася: «Чому саме на моему і без мого спросу?» Та голова заспокоїв, мовляв, хтось наосліп тицьнув пальцем у карту району і влучив у мій двір. І ще дуже попросив, аби я нікому не розказувала про це. А як питати-муть, хто город скопав, казати, що племінник чи ще там хтось. А взамін мені, тільки ж ти нікому, за мовчання прибавку до пенсії обіцяли. Дадуть?

– Як доженуть, то й дадуть! – сердито буркнула баба Марія. – Вони ще з твоєї пенсії знімуть дещицю!

Вона насупилася і схопила відро – давала зрозуміти, що пора вправлятися по господарству й розмова закінчена. А десь у глибині душі бабі Марії було досадно, що той палець не вціпив на карті району в її двір і не до неї завітав слуга народу.

Павло КУЦЬ.
Запорізька обл.

САТИРИЧНІ МІНІАТУРИ

А тонуть же...

Не чути вдень, ані вночі
Про допомогу криків,
Хоч тонуть же багачі
У розкоші великій.

Тотальний розпродаж

Для торгівлі нема зупинки,
Скрізь торгуються від душі.
Торгаші – на базарах, ринках.
І в політиці – торгаші.

Не догодив

– Ти не костюм, а чортзна-що пошив! – Кричав Дмитро на майстра молодого.

А той на це:
– Сам мене просив
Пошити такий, щоб не було ні в
кого!..

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Народні усмішки

На прийомі в окуліста.

– Лікарю, в мене послабився зір, я став гірше бачити далечінь.
– Умгу... Так-так... Ану, підійдіть до вікна! Що ви бачите?
– Я бачу сонце.
– І куди ви хочете далі бачити?..

* * *

Один мужик знайшов пляшку. Відкрив її, а звідти з'явився джин. Мужик говорить йому:

– Виконай будь-яке моє бажання!

Джин відповідає:

– Вибач, я не зможу виконати твоє бажання. Але можу зробити так, що в тебе не буде ніяких бажань...

* * *

Адвокат говорить своєму підзахисному – заможному корупціонеру:

– Я зробив все від мене залежне і вже не знаю, чим вам ще допомогти.

– Давай я заплачу тобі подвійну ціну, а ти візьми на себе те, в чому мене звинувачують...

ІРОЇЗМИ

• Систему наче й поміняли, а от як бути зі схемами?
• Якщо є телефон – дуже зручно. Якщо два – достаток. Три телефони – розкіш. А справжня насолода – коли немає телефонів.
• Щоб прокинутись знаменитістю, потрібно знати, з ким спати.
• За бандитами давно вже в'язниця плаче. Але хто тепер вірить сльо-зам?

• У нас що не еліта, то обов'язково «Еліта-центр».
• Істина у вині – це вже остання інстанція.
• Готових стояти за ідею ще знайдеться немало. Сісти за неї готові значно менше.
• Народ – джерело влади. Слуги народу лише розпоряджаються бюветами.

• Час, звичайно, і лікує, і розсуджує, але ж яку плату бере за це?
• Щоб воювати з вітряками, сучасним Дон Кіхотам треба спочатку повернутися до них обличчям.

• Судячи з тиражів наших книг, більшість цих видань – подарункові.
• Щоб скористатися випадком, потрібно вміння його організувати.
• Мавпи – ті ж люди, тільки без мобільних телефонів.

• Стан здоров'я: після вчорашнього.
• На жаль, про розквіт сил найчастіше повідомляється в некрологах.
• Страус ховає голову в пісок для того, щоб подивитись у корінь?

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
Київська обл.

Архів "зорянського"
гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

Мал. Едгара ВАЛЬКА.